UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

30 päivänä toukokuuta 2013 *

Yhteisön tavaramerkki — Mitättömyysmenettely — Yhteisön tavaramerkiksi rekisteröity sanamerkki ultrafilter international — Ehdoton hylkäysperuste — Asetuksen (EY) N:o 207/2009 52 artiklan 1 kohdan a alakohta — Oikeuden väärinkäyttö

Asiassa T-396/11,

ultra air GmbH, kotipaikka Hilden (Saksa), edustajanaan asianajaja C. König,

kantajana,

vastaan

sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) (SMHV), asiamiehenään G. Schneider,

vastaajana,

jossa toisena asianosaisena SMHV:n valituslautakunnassa oli ja väliintulijana unionin yleisessä tuomioistuimessa on

Donaldson Filtration Deutschland GmbH, kotipaikka Haan (Saksa), edustajinaan asianajajat N. Siebertz ja M. Teworte-Vey,

ja jossa on kyse kanteesta, joka on nostettu SMHV:n neljännen valituslautakunnan 18.5.2011 tekemästä päätöksestä (asia R 374/2010-4), joka koskee ultra air GmbH:n ja Donaldson Filtration Deutschland GmbH:n välistä mitättömyysmenettelyä,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja N. J. Forwood (esittelevä tuomari) sekä tuomarit F. Dehousse ja J. Schwarcz,

kirjaaja: hallintovirkamies C. Heeren,

ottaen huomioon unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 22.7.2011 jätetyn kannekirjelmän,

ottaen huomioon unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 28.11.2011 jätetyn SMHV:n vastineen,

ottaen huomioon unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 12.12.2011 jätetyn väliintulijan vastineen,

ottaen huomioon 29.1.2013 pidetyssä istunnossa esitetyn,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

on antanut seuraavan

tuomion

1 Asiassa väliintulijana oleva ultrafilter GmbH, josta on tullut Donaldson Filtration Deutschland GmbH, teki 29.3.1999 yhteisön tavaramerkiksi rekisteröimistä koskevan hakemuksen sisämarkkinoiden harmonisointivirastolle (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) yhteisön tavaramerkistä 20.12.1993 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 40/94 (EYVL 1994, L 11, s. 1) perusteella, sellaisena kuin tämä asetus on muutettuna (asetus on korvattu yhteisön tavaramerkistä 26.2.2009 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 207/2009 (EUVL L 78, s. 1)).

2 Tavaramerkki, jonka rekisteröintiä haettiin, on sanamerkki ultrafilter international.

3 Tavarat, joita varten rekisteröintiä haettiin, kuuluvat tavaroiden ja palvelujen kansainvälistä luokitusta tavaramerkkien rekisteröimistä varten koskevaan 15.6.1957 tehtyyn Nizzan sopimukseen, sellaisena kuin tämä sopimus on tarkistettuna ja muutettuna, pohjautuvan luokituksen luokkiin 7, 11, 37, 41 ja 42, ja ne vastaavat näiden luokkien osalta seuraavaa kuvausta:

— luokka 7: ”Suodattimet ilman, kaasujen ja nesteiden kuivatukseen, puhdistukseen ja jäähdytykseen; suodatinrungot; suodatusmateriaalit; mekaaniset ja sähköiset lauhteenpoistimet; öljynerottimet; vedenerottimet”

— luokka 11: ”Laitteet ja laitteistot ilman, kaasujen ja nesteiden kuivatukseen, puhdistukseen ja jäähdytykseen; näiden laitteiden ja laitteistojen osat ja tarvikkeet, erityisesti pumppujen kalvot, pinnankorkeusmittarit, venttiilit, erityisesti magneettiventtiilit, kalvoventtiilit, venttiilien ohjaimet, aikaohjaimet, manometrit, erityisesti paine-eromanometrit, painemittarit, erityisesti lämpötila-painemittarit, tasopainemittarit, suodatinlaitteistojen liitoselementit, mukaan lukien rakenteelliset liitäntä- ja kiinnitysosat; ilmastointilaitteet”

— luokka 37: ”Edellä mainittujen laitteiden ja laitteistojen käyttöönotto, korjaus ja kunnossapito”

— luokka 41: ”Tekninen koulutus; myynti- ja tuotekoulutus”

— luokka 42: ”Insinööripalvelut; edellä mainittujen laitteistojen ja laitteiden suunnitteluun, asentamiseen ja käyttöön liittyvä neuvonta”.

4 Tutkija hylkäsi 19.1.2001 tekemällään päätöksellä kyseisen yhteisön tavaramerkiksi rekisteröimistä koskevan hakemuksen asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan b ja c alakohdan (joista on tullut asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan b ja c alakohta) nojalla sillä perusteella, että riidanalainen tavaramerkki oli kuvaileva ja siltä puuttui erottamiskyky. Väliintulija teki päätöksestä valituksen, ja SMHV:n toinen valituslautakunta kumosi kyseisen päätöksen 16.12.2003 tekemällään päätöksellä (asia R 375/2001-2) ja katsoi, että riidanalaisesta tavaramerkistä oli tullut asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 3 kohdassa (josta on tullut asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 3 kohta) tarkoitetulla tavalla erottamiskykyinen saksan- ja englanninkielisissä jäsenvaltioissa.

5 Riidanalainen tavaramerkki rekisteröitiin 27.9.2005 yhteisön tavaramerkiksi numerolla 1121839.

6 Asiassa kantajana oleva ultra air GmbH esitti 5.5.2008 SMHV:lle riidanalaisen tavaramerkin mitättömäksi julistamista koskevan vaatimuksen asetuksen N:o 40/94 51 artiklan 1 kohdan a alakohdan (josta on tullut asetuksen N:o 207/2009 52 artiklan 1 kohdan a alakohta) nojalla sillä perusteella, että riidanalainen tavaramerkki oli rekisteröity asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan b ja c alakohdan ja 7 artiklan 3 kohdan vastaisesti.

7 SMHV:n mitättömyysosasto hyväksyi mitättömyysvaatimuksen 29.1.2010 tekemällään päätöksellä ja julisti riidanalaisen tavaramerkin mitättömäksi kaikkien tavaroiden ja palvelujen osalta asetuksen N:o 207/2009 52 artiklan 1 kohdan a alakohdan, luettuna yhdessä asetuksen 7 artiklan 1 kohdan b ja c alakohdan kanssa, nojalla.

8 Väliintulija valitti 16.3.2010 mitättömyysosaston päätöksestä SMHV:ssä asetuksen N:o 207/2009 58–64 artiklan mukaisesti.

9 Valitus hyväksyttiin SMHV:n neljännen valituslautakunnan 18.5.2011 tekemällä päätöksellä (jäljempänä riidanalainen päätös), jolla kumottiin mitättömyysosaston päätös ja hylättiin kantajan esittämä mitättömyysvaatimus. Valituslautakunnan mukaan mitättömyysvaatimusta rasitti oikeuden väärinkäyttö, ja se oli jätettävä tutkimatta. Valituslautakunta arvioi tältä osin lähinnä, että kantaja pyrki mitättömyysvaatimuksellaan tosiasiassa siihen, että se itse käyttäisi nimikettä ”ultrafilter” (joko yksin tai yhdistettynä muihin sanoihin) tavaramerkkinä. Kantajan tavoitteena olivat siis muut tavoitteet kuin asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan b ja c alakohdassa ja 7 artiklan 3 kohdassa tarkoitetut yleisen edun mukaiset tavoitteet. Valituslautakunta katsoi, että oikeuden väärinkäyttöä merkitsevien peiteltyjen tarkoitusperien olemassaolon osoitti myös se seikka, että riidanalaisen tavaramerkin haltijan entinen johtaja, joka on nykyisin mitättömyysvaatimuksen esittäjän johtaja, oli itse vuonna 2003 puolustanut kantaa, jonka mukaan kyseisen tavaramerkki oli tullut käytön perusteella erottamiskykyiseksi. Valituslautakunta katsoi, että koska oikeuden väärinkäyttö on ”yleinen prosessineste”, väärinkäyttöä merkitsevät vaatimukset ja valitukset, joilla pyritään oikeusjärjestyksen suojaamista tavoitteista poikkeaviin tavoitteisiin, on hylättävä, eikä ole tarpeen tukeutua jäsenvaltioiden prosessioikeuteen asetuksen N:o 207/2009 83 artiklan nojalla.

Asianosaisten ja muiden osapuolten vaatimukset

10 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

— kumoaa riidanalaisen päätöksen

— hylkää väliintulijan valituslautakuntaan tekemän valituksen

— velvoittaa SMHV:n ja väliintulijan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

11 SMHV ja väliintulija vaativat, että unionin yleinen tuomioistuin

— hylkää kanteen

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

12 Kantaja vetoaa kanteensa tueksi lähinnä kahteen kanneperusteeseen, joista ensimmäinen perustuu asetuksen N:o 207/2009 56 artiklan 1 kohdan a alakohdan rikkomiseen ja toinen saman asetuksen 52 artiklan 1 kohdan a alakohdan rikkomiseen.

13 Ensimmäisessä kanneperusteessaan kantaja väittää, että asetuksen N:o 207/2009 56 artiklan 1 kohdan a alakohdassa annetaan – kuten oikeuskäytännössä on vahvistettu – jokaiselle luonnolliselle henkilölle ja oikeushenkilölle oikeus esittää mitättömäksi julistamista koskeva vaatimus asetuksen 52 artiklan nojalla, eikä tämä oikeus riipu mitättömyysvaatimuksen esittäjän mahdollisten henkilökohtaisten intressien ja kyseisellä säännöksellä suojatun yleisen edun välisestä punninnasta. Kantajan mukaan asetuksen

N:o 207/2009 56 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säännellään tästä kysymyksestä tyhjentävästi eikä siinä jätetä liikkumavaraa mitättömyysvaatimuksen esittäjän mahdollisen vilpillisen mielen huomioon ottamiselle, joten oikeuden väärinkäyttö ei voi olla esteenä mitättömyysvaatimuksen tutkimiselle.

14 Kantaja katsoo, ettei se sitä paitsi ole syyllistynyt minkäänlaiseen oikeuden väärinkäyttöön, koska ensinnäkin väliintulijan valituslautakuntaan toimittamat kansallisten tuomioistuinten päätökset koskevat vilpilliseen kilpailuun liittyviä tapauksia, jotka eivät liity millään tavalla riidanalaisen tavaramerkin käyttöön. Kantaja väittää toiseksi, että koska sellaisten merkkien, joita rasittaa ehdoton hylkäysperuste, monopolisoinnin estäminen on nimenomaan tavoite, johon asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdalla pyritään, tällaisen merkin vapaa käyttö on kantajan mukaan kaikilta osin tämän säännöksen mukaista eikä se voi siis merkitä oikeuden väärinkäyttöä. Kolmanneksi se seikka, että mitättömyysvaatimuksen esittäjä oli aiemmin tuloksetta hakenut jonkin merkin rekisteröimistä tavaramerkiksi, ei voi estää tätä vaatimasta samankaltaisen tavaramerkin, jota rasittaa ehdoton hylkäysperuste, julistamista mitättömäksi. Lopuksi kantaja väittää, ettei myöskään sillä seikalla ole merkitystä, että kantajan johtaja toimi väliintulijan johtajana silloin, kun väliintulija rekisteröi riidanalaisen tavaramerkin.

15 SMHV ja väliintulija katsovat, että riidanalainen päätös on perusteltu.

16 Tästä on todettava, että asetuksen N:o 207/2009 56 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettu mitättömyysvaatimus kuuluu hallinnolliseen menettelyyn eikä tuomioistuinmenettelyyn (asia C-408/08 P, Lancôme v. SMHV, tuomio 25.2.2010, Kok., s. I-1347, 36 kohta).

17 Asetuksen N:o 207/2009 56 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädetään, että jokainen luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö sekä jokainen valmistajien, tuottajien, palvelujen tarjoajien, kauppiaiden tai kuluttajien edustajien ryhmittymä, joka voi esiintyä kantajana tai vastaajana oikeudenkäynneissä, voi esittää ehdottomaan mitättömyysperusteeseen perustuvan mitättömyysvaatimuksen. Sen sijaan saman asetuksen 56 artiklan 1 kohdan b ja c alakohdassa, jotka koskevat suhteelliseen mitättömyysperusteeseen perustuvia mitättömyysvaatimuksia, oikeus tällaisen vaatimuksen esittämiseen on varattu tietyille henkilöille, joilla on oikeussuojan tarve. Tämän artiklan rakenteen perusteella lainsäätäjän tarkoituksena on näin ollen ollut rajoittaa niiden piiriä, jotka voivat esittää mitättömyysvaatimuksen, jälkimmäisessä mutta ei ensimmäisessä tapauksessa (ks. vastaavasti edellä 16 kohdassa mainittu asia Lancôme v. SMHV, tuomion 39 kohta).

18 Toisin kuin rekisteröinnin suhteellisten hylkäysperusteiden, joilla suojellaan tiettyjen aikaisempien oikeuksien haltijoiden intressejä, rekisteröinnin ehdottomien hylkäysperusteiden tarkoituksena on suojata näiden perusteiden taustalla olevaa yleistä etua, mikä selittää sen, ettei asetuksen N:o 207/2009 56 artiklan 1 kohdan a alakohdassa edellytetä, että vaatimuksen esittäjä osoittaa oikeussuojan tarpeen olemassaolon (edellä 16 kohdassa mainittu asia Lancôme v. SMHV, tuomion 40 kohta).

19 Asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädetyllä ehdottomalla hylkäysperusteella pyritään estämään sellaisten tavaramerkkien rekisteröinti, joilta puuttuu erottamiskyky, joka yksinään tekee tavaramerkeistä sellaisia, että ne voivat täyttää tavaramerkin keskeisen tehtävän, joka on taata kuluttajalle tai loppukäyttäjälle, että tavaramerkillä varustetulla tavaralla tai palvelulla on tietty alkuperä, mahdollistamalla se, että kuluttaja tai loppukäyttäjä voi erottaa ilman sekaannuksen mahdollisuutta kyseisen tavaran tai palvelun muualta peräisin olevista tavaroista ja palveluista. Näin ollen asetuksen 7 artiklan 1 kohdan b alakohdan taustalla oleva yleinen etu yhdistyy aivan ilmeisesti tähän tavaramerkin keskeiseen tehtävään (ks. vastaavasti asia C-173/04 P, Deutsche SiSi-Werke v. SMHV, tuomio 12.1.2006, Kok., s. I-551, 60 ja 61 kohta). Lisäksi on niin, että asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan taustalla olevan yleisen edun mukaista on taata, että niiden tavaroiden tai palvelujen, joita varten merkin rekisteröintiä tavaramerkiksi on haettu, yhtä tai useampaa

ominaisuutta kuvaavia merkkejä voivat vapaasti käyttää kaikki talouden toimijat, jotka tarjoavat tällaisia tavaroita tai palveluja (asia C-51/10 P, Agencja Wydawnicza Technopol v. SMHV, tuomio 10.3.2011, Kok., s. I-1541, 37 kohta).

20 Tästä seuraa, että asetuksen N:o 207/2009 56 artiklan 1 kohdan a alakohdassa, luettuna yhdessä saman asetuksen 52 artiklan 1 kohdan a alakohdan kanssa, tarkoitetun hallinnollisen menettelyn tarkoituksena on erityisesti antaa SMHV:lle mahdollisuus tarkistaa tavaramerkin rekisteröinnin pätevyys ja omaksua kanta, joka sen olisi pitänyt mahdollisesti omaksua viran puolesta asetuksen N:o 207/2009 37 artiklan 1 kohdan mukaisesti.

21 Tässä yhteydessä SMHV:n on arvioitava, onko tarkasteltavana oleva tavaramerkki kuvaileva ja/tai puuttuuko siltä erottamiskyky, eivätkä mitättömyysvaatimuksen esittäjän perustelut tai aikaisempi menettely voi vaikuttaa SMHV:lle kuuluvan tehtävän laajuuteen asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan b ja c alakohdan ja 56 artiklan 1 kohdan a alakohdan taustalla olevien yleisten etujen osalta. Koska SMHV ei kyseisiä säännöksiä mitättömyysmenettelyssä soveltaessaan näet ota kantaa siihen, meneekö tavaramerkin haltijan oikeus mitättömyysvaatimuksen esittäjän jonkin oikeuden edelle, vaan varmistaa, että tavaramerkin haltijan oikeus on perustettu pätevästi tavaramerkin rekisteröitävyyttä koskevien sääntöjen perusteella, kyse ei voi olla mitättömyysvaatimuksen esittäjän harjoittamasta oikeuden väärinkäytöstä.

22 Toisin kuin SMHV väittää, se seikka, että mitättömyysvaatimuksen esittäjä saattaa esittää vaatimuksensa siinä tarkoituksessa, että se sittemmin liittää kyseisen merkin tavaroihinsa, siis nimenomaan vastaa asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan c alakohdassa suojattua yleistä etua, joka koskee merkin käytettävissä olemista ja vapaata käyttöä. Näin ollen – toisin kuin valituslautakunta katsoi – tällainen seikka ei missään tapauksessa voi merkitä oikeuden väärinkäyttöä. Tätä arviointia tukee asetuksen N:o 207/2009 52 artiklan 1 kohta, jonka mukaan yhteisön tavaramerkki voidaan julistaa mitättömäksi myös loukkauskanteeseen kohdistuvalla vastakanteella, mikä merkitsee sitä, että loukkausasian vastaaja voi saada tavaramerkin julistettua mitättömäksi, vaikka se olisi käyttänyt tavaramerkkiä ja sen tarkoituksena olisi jatkaa sen käyttämistä.

23 Sitä vastoin mitättömyysvaatimuksen hylkääminen ”oikeuden väärinkäytön” perusteella vaarantaa asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan b ja c alakohdan tavoitteet, koska tällaisella hylkäämisellä estetään edellä 21 kohdassa kuvattu asiakysymyksen tutkiminen.

24 Se seikka, että mitättömyysvaatimuksen esittäjä oli tavaramerkin haltijan johtaja silloin, kun tavaramerkin rekisteröimistä koskeva hakemus oli tehty, ei myöskään millään tavoin vaikuta mitättömyysvaatimuksen esittäjän oikeuteen esittää SMHV:lle asetuksen N:o 207/2009 56 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettu vaatimus. Kun otetaan huomioon kyseisen menettelyn, jossa on kyse asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan b ja c alakohdan taustalla olevien yleisten etujen suojaamisesta, luonne ja tarkoitus, on näet todettava, että sellaisen tavaramerkin haltijalla, joka on kuvaileva tai jolta puuttuu erottamiskyky, ei ole oikeutta tavaramerkkinsä rekisteröinnin pysyttämiseen pelkästään sillä perusteella, että mitättömyysvaatimuksen esittäjän johtajana toimii luonnollinen henkilö, joka on aiemmin pyrkinyt rekisteröimään kyseisen merkin.

25 Sama päätelmä on tehtävä väliintulijan perusteluista, jotka koskevat kantajan siihen kohdistamia toimia, jotka merkitsevät vilpillistä kilpailua. Tältä osin on muistutettava, ettei asetuksen N:o 207/2009 56 artiklan 1 kohdan a alakohdassa aseteta mitättömyysvaatimuksen tutkittavaksi ottamisen tai sen perusteltavuuden edellytykseksi mitättömyyshakemuksen esittäjän vilpitöntä mieltä (ks. analogisesti asia T-245/08, Iranian Tobacco v. SMHV – AD Bulgartabac (TIR 20 FILTER CIGARETTES), tuomio 3.12.2009, 26 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa). Vaikka oletettaisiinkin, että mitättömyysvaatimus on osa kokonaissuunnitelmaa, joka koskee kaupallisia toimintatapoja ja johon kuuluu myös vilpillisen kilpailun menetelmiä, sellaisen tavaramerkin, joka on kuvaileva tai jolta puuttuu erottamiskyky, rekisteristä poistaminen on nimittäin asetuksen

N:o 207/2009 57 artiklan 5 ja 6 kohdassa asetettu lakisääteinen seuraus eikä tavaramerkin haltijalle tällöin anneta oikeutta rekisteröintinsä pysyttämiseen sillä perusteella, että mitättömyysvaatimuksen esittäjä syyllistyy muutoin vilpillistä kilpailua merkitseviin toimiin.

26 Lopuksi on todettava, ettei SMHV:n viittaus jäsenvaltioiden tavaramerkkilainsäädännön lähentämisestä 21.12.1988 annetun ensimmäisen neuvoston direktiivin 89/104/ETY (EYVL L 40, s. 1) 9 artiklaan ole perusteltu. Kyseinen säännös koskee asetuksen N:o 207/2009 sisällöltään analogisen 54 artiklan tavoin tilannetta, jossa tavaramerkin haltija sallii viiden vuoden ajan myöhemmän tavaramerkin käytön, minkä vuoksi sillä ei enää ole oikeutta vaatia myöhemmän tavaramerkin mitättömyyttä aikaisemman tavaramerkin perusteella. Tässä säännöksessä kuitenkin säännellään kahden laillisesti rekisteröidyn tavaramerkin välistä suhdetta ja säädetään, että tietyissä olosuhteissa tavaramerkkiä ei voida poistaa rekisteristä saman tai samankaltaisen tavaramerkin olemassaolon vuoksi. Lainsäätäjä siis ainoastaan sääntelee sellaisen kahden yksityisen intressin välistä suhdetta, jotka ovat vastakkain direktiivin 89/104 4 artiklan 1 kohdan asiayhteydessä, joka on analoginen asetuksen N:o 207/2009 8 artiklassa säädettyyn väitemenettelyyn nähden. Sääntö ei sitä vastoin koske millään tavoin mahdollisuutta poistaa tavaramerkki rekisteristä sellaisella perusteella, joka ei koske sekaannusvaaraa aikaisemman tavaramerkin kanssa vaan kyseisen tavaramerkin kuvailevuutta tai erottamiskyvyn puuttumista, eli yleisen edun suojaamiseksi säädettyjä ehdottomia hylkäysperusteita, jotka rasittavat rekisteröintiä alun alkaen ja joita voidaan asetuksen N:o 207/2009 52 artiklan 2 kohdan mukaan jättää soveltamatta ainoastaan, jos kyseinen tavaramerkki on rekisteröinnin jälkeen käytön seurauksena tullut erottamiskykyiseksi.

27 Edellä esitetystä seuraa, että on todettava, että valituslautakunta on tehnyt oikeudellisen virheen kumotessaan mitättömyysosaston päätöksen ja jättäessään mitättömyysvaatimuksen tutkimatta väitetyn oikeuden väärinkäytön perusteella.

28 Ensimmäinen kanneperuste on siis hyväksyttävä ja riidanalainen päätös on kumottava.

29 Kantajan toisesta vaatimuksesta, jossa vaaditaan riidanalaisen päätöksen muuttamista, on todettava, että vaikka unionin yleisellä tuomioistuimella on asetuksen N:o 207/2009 63 artiklan 3 kohdan nojalla toimivalta muuttaa valituslautakuntien päätöksiä, tämä mahdollisuus on lähtökohtaisesti rajattu tilanteisiin, joissa asia on ratkaisukelpoinen (asia T-85/07, Gabel Industria Tessile v. SMHV - Creaciones Garel (GABEL), tuomio 10.6.2008, Kok., s. II-823, 28 kohta). Kuten SMHV esittää siinä tarkoituksessa, että toinen kanneperuste jätettäisiin tutkimatta, nyt käsiteltävässä asiassa valituslautakunta ei ole ratkaissut mitättömyysvaatimuksen asiakysymystä eli kysymystä, jota väliintulijan sille tekemä valitus koskee. On siis todettava, että asia ei ole ratkaisukelpoinen ja että toinen vaatimus on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

30 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska SMHV on hävinnyt pääosan vaatimuksistaan, se on velvoitettava korvaamaan kantajan oikeudenkäyntikulut tämän vaatimusten mukaisesti. Koska väliintulija on hävinnyt pääosan vaatimuksistaan, se vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdan kolmannen alakohdan mukaisesti.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Sisämarkkinoiden harmonisointiviraston (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) neljännen valituslautakunnan 18.5.2011 tekemä päätös (asia R 374/2010-4) kumotaan.

2) SMHV vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan ultra air GmbH:n oikeudenkäyntikulut.

3) Donaldson Filtration Deutschland GmbH vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Forwood Dehousse Schwarcz

Julistettiin Luxemburgissa 30 päivänä toukokuuta 2013.

Allekirjoitukset